

Мама Му залазить на дерево

Стояло спекотне літо. Корови лежали на луці й відпочивали. Мама Му стояла під великим деревом і дивилася на його крону.

Мах-мах-мах. Прилетів Ворон і сів на гілку.

— Привіт, Вороне! Нарешті!

— Привіт, Мамо Му! Ти ховаєшся під деревом у холодок?

— Аж ніяк. Я стою під деревом, бо хочу вилізти на нього. На самісіньку верхівку.

— Кар-р, корови не лазять по деревах! Корови не лазять по деревах! Корови не люблять лазити по деревах.

— Му-у, я хочу залізти високо. Куди тільки пташки, білки й діти забираються, — Мама Му зажурено дивилася на гілля. — Попрошу Малого розказати, як то в нього виходить.

— Я не хочу тут сидіти! — Ворон замахав крилами. — Мені треба додому. У мене є важливіші справи. Бувай!

Мама Му дивилася йому вслід і хитала головою.

— От Ворон! Прилітає та відлітає! Мабуть, у нього й справді дуже важливі справи.

Вона пішла до телефона і подзвонила Малому.

— Алло! Мамо Му, це ти?

— Ти вмієш лазити по деревах?

— Атож, — відповів Малий.

— Як ти навчився? — спитала Мама Му.

— Просто почав лазити, — відповів Малий. — Я дивився, куди лізти, міцно тримався руками за гілку й переставляв ноги. Спершу пробував ногою, чи гілка мене витримає, і тоді залазив на неї. А тато стояв під деревом — на той випадок, якщо я впаду.

— Ти впав? — спитала Мама Му.

— Ні, — відповів Малий, — ані разу.

— Щасливий, — мовила Мама Му. — Як ти думаєш, я зумію?

— Напевно, — відповів Малий.

— Бувай, Малий! Дякую.

— Бувай, Мамо Му! Нехай тобі щастить!

Мама Му поклала слухавку й повернулася до свого дерева. На гілці знову сидів Ворон.

— Привіт, Вороне! Як добре, що ти вже владнав свої важливі справи! Тепер я знаю, що робити, — задоволено сказала Мама Му. — Треба, щоб хтось стояв під деревом.

Ворон недовіжливо спитав:

— Під деревом?

— На той випадок, якщо я впаду. Можеш постояти?

Ворон, махаючи крилами, злетів угору:

— Я? Постояти під деревом? На той випадок, якщо ти впадеш? Біля моїх лап! Нізащо! Навпаки: тоді мені краще стояти якнайдалі від тебе! Бувай! Сьогодні я вже не повернуся.

Ворон рішуче замахав крилами та полетів.

Мама Му зітхнула і сіла під деревом. Притулилася до стовбура й дивилася вгору на крону.

— Я все-таки полізу на дерево. Корови туди ніколи не лазять. А я полізу.

Вона підвелася і схопилася передньою ногою за найнижчу гілку. Тоді потягнулася до наступної:

— О! Ця, певно, витримає. Добре, що вона так низько.

Мама Му міцно трималася передніми ногами і придивлялася, куди ступати далі. Під нею трохи хрускало. Листя й маленькі гілочки лоскотали їй морду. Мало-помалу, гілка за гілкою вона забиралася все вище й вище. І нарешті вже майже досягла верхівки.

— Ну от і вилізла! — засопіла вона й сіла на гілку.

Буває, що й коровам хочеться сидіти
високо, поміж пташками.

Мимо пролітав Ворон.

— Агов, Вороне! — крикнула Мама Му. — Я тут!

Ворон крутнувся в повітрі та сів на дерево. Він уп'яв очі в Маму Му:

— Що? Ти вже на дереві? Як тобі це вдалося?

— Я просто лізла, — сказала Мама Му. — Але добре, що ти прилетів, Вороне, бо Малий забув мені децю розповісти.

— Що саме?

— Як злізти назад. Му-у!

Вона подивилася на землю. Туди було не близько.

— Кар-р! — Ворон схопився за голову. — Ти залізла вгору, не знаючи, як злізти вниз!

Мама Му замислилася:

— Ну, так, але хіба треба знати, як злазити вниз, коли ще не навчився залазити вгору?

— Хай тобі грець! Доведеться стрибати.

— Сtribати? — перепитала Мама Му. — Земля дуже тверда. Му-у! Я заб'юся.

Ворон схрестив на грудях крила:

— То треба було подумати про це раніше.

— Вороне, може, ти знайшов би щось м'якеньке й поклав під деревом?

— Чого це я? Чого саме я вічно мушу щось шукати? — Ворон зітхнув.

— Але ж я не вмію спускатися, — сказала Мама Му. — Принеси матраців, подушок, светрів, сіна, соломи...

Ворон застогнав:

— Та я зовсім не маю часу!

— Му-у, Вороне...

— Гаразд, гаразд, — сказав Ворон і полетів. — Побачу, що знайду.

Мама Му сиділа на гілці й дивилася довкола:

— О, я бачу майже цілий світ! Господарів будинок, і курник, і озеро, де купаються діти, і гору, за яку заходить сонце. А на луці лежать Латка, Шипшинка й Зірка. Які вони звідси маленькі!

Повернувся Ворон:

— солома! Ось тобі солома. Я встиг знайти чотири соломини. Вони лежать на землі. Стрибай, а мені треба додому. До побачення! — І він полетів.

Мама Му зітхнула:

— Стрибати на чотири соломини? Коли ніхто не стоїть під деревом? Му-у, доведеться злазити. Так, як лізла вгору.

Вона обережно витягнула одну задню ногу. Відчула, що гілка

витримає, і стала помаленьку спускатися. Біля неї тільки хрускало!

— Йой-йой, му-у, мені майже нічого не видно! Тут надто багато листя!

Мама Му трималася за гілки хвостом.

Гуп! Нарешті вона на землі:

— Хух, я трохи спітніла!

Мама Му зітхнула й сіла на траву. Корови підвели голови і замахали хвостами.

Знов прилетів Ворон:

— Кар-р, Мамо Му! Як ти опинилася долі? Сtribнула?

— Ні.

— Ти впала?

— Ні.

— Злізла?

— Ні, злетіла, — мовила Мама Му.

— Кар-р, ти вмієш літати? — витріщився Ворон.

— Я просто пожартувала, Вороне. Я злізла, — гордо сказала Мама Му.

— Хай тобі грець! То ти вже вмієш лазити? І вгору, і вниз?

ЗМІСТ

Мама Му залазить на дерево	9
Мама Му падає з дерева	17
Автомобіль, що вивозить сміття	23
Дощ і злива	32
Ворон падає додолу	39
Мама Му милується заходом сонця	53
Коров'ячий зоопарк	62
Мама Му бавиться	73
Сотня собак	83
А я тобі друг?	93

